I'll give you a stupid example.

Imagine if you were capable of an intelligent one.

UN EXEMPLU GILLETTE

Despre distanță, deghizare și femeia care face audit.

DE EXEMPLU,

Comunicarea s-a bizuit dintotdeauna pe o anumită formulă.

De exemplu.

Două cuvinte nevinovate.

Două cuvinte care par inofensive și politicoase, dar au un avantaj extraordinar: îi permit cuiva să intre pe teritoriul altuia fără să ceară voie.

Când cineva spune de exemplu, scopul este rareori exemplul în sine.

Scopul este distanța.

Pentru că oamenilor nu le place să se vadă expuși unei probleme. Nu le place să-și audă propriul nume legat de o slăbiciune, de o greșeală sau de o contradicție.

Dar sunt perfect dispuși să observe aceleași lucruri atunci când îi aparțin altcuiva.

Și astfel, comunicarea a inventat o scurtătură remarcabilă.

Nu spune:

„Tu faci asta.”

Spune:

„De exemplu, imaginează-ți un bărbat care…”

Și pe loc apărarea cade.

Ascultătorul urmărește povestea.

Examinează personajul.

Judecă situaţia.

Poate chiar râde.

Abia mai târziu vine înţelegerea.

Personajul n-a fost niciodată altcineva.

Personajul era ascultătorul.

Exemplul era doar o deghizare purtată de realitate.

Cei mai buni comunicatori au ştiut asta dintotdeauna.

Ideile intră rareori pe uşa din faţă.

Preferă intrările laterale.

DE EXEMPLU,

Relaţiile omeneşti au depins dintotdeauna de exemple. Mai ales între bărbaţi şi femei.

Bărbaţii le folosesc de secole.

De exemplu, imaginează-ţi că am trăi lângă mare.

De exemplu, imaginează-ţi că ne-am fi cunoscut cu cinci ani mai devreme.

De exemplu, imaginează-ţi că ne-am muta la New York.

De exemplu, imaginează-ţi că ne-am aparţine unul altuia.

Niciuna dintre aceste afirmaţii nu descrie realitatea.

Descriu o arhitectură.

Structuri provizorii construite din cuvinte.

Camere în care posibilităţii i se permite să intre înainte să sosească dovezile.

Bărbaţii iubesc camerele acestea.

Pentru că imaginaţia costă mai puţin decât construcţia.

În imaginație, orice proiect funcționează.

Orice călătorie reușește.

Orice femeie înțelege.

Orice deznodământ e favorabil.

Apoi, mai devreme sau mai târziu, sosește realitatea.

Iar realitatea sosește adesea sub chipul unei femei.

O femeie inteligentă ascultă.

O femeie foarte inteligentă evaluează.

O femeie superioară face audit.

Iar diferența e considerabilă.

O conversație obișnuită poate supraviețui unei evaluări.

Un proiect poate supraviețui criticii.

O iluzie nu supraviețuiește niciodată unui audit.

De obicei, acela e momentul precis în care un bărbat inteligent descoperă dacă a construit un viitor sau doar a decorat o fantezie.

Răspunsul vine repede.

Femeile taxează aproape întotdeauna la secundă.

Niciodată la oră.

DE EXEMPLU,

Imaginează-ți un bărbat care și-a petrecut ani întregi construind explicații. Strategii.

Scenarii.

Modele.

Arhitectură.

Sisteme întregi sunt concepute ca să facă realitatea să pară rezonabilă.

Apoi, într-o zi, întâlneşte o femeie a cărei inteligenţă depăşeşte dimensiunile sistemului pe care l-a construit.

Nu dramatic.

Nu agresiv.

Doar firesc.

Ea ascultă.

Observă.

Aşteaptă.

Apoi pune o întrebare.

O întrebare simplă.

Genul de întrebare care face ca zece ani de construcţie intelectuală să se prăbuşească în zece secunde.

În acel moment se întâmplă ceva neobişnuit.

Bărbatul încetează să mai construiască.

Planurile îşi pierd dintr-odată farmecul.

Schiţele devin inutile.

Calculele devin decorative.

Arhitectura dispare.

Proiectul ajunge direct la coşul de gunoi.

Nu pentru că a fost înfrânt.

Nu pentru că a fost umilit.

Ci pentru că, în sfârşit, a înţeles ceva.

Exemplul nu fusese niciodată ipotetic.

Exemplul era el.

Exerciţiul era el.

Studiul de caz era el.

Iar femeia din faţa lui nu intrase în imaginaţia lui.

El intrase într-a ei.

Ferdinando